

Ο Δάσκαλος της Σοφίας

και άλλα πεζά ποιητικά

Όσκαρ Ουάιλντ

Μετάφραση: Δημήτρης Νίκου

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ο Δάσκαλος της Σοφίας και άλλα πεζά ποιητικά

// Συλλογή

Όσκαρ Ουάιλντ

// Μετάφραση: Δημήτρης Νίκου

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

Επιμέλεια έκδοσης: Γιάννης Φαρσάρης

ISBN 978-618-5444-44-0

✓ Τα πεζά του *Oscar Wilde* πρωτοδημοσιεύθηκαν υπό τον τίτλο «*Poems in Prose*» στο τεύχος Ιουλίου 1894 του αγγλικού περιοδικού "The Fortnightly Review".

Η συλλογή *Ο Δάσκαλος της Σοφίας και άλλα πεζά ποιητικά* του Όσκαρ Ουάιλντ

διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου

υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/) [Αναφορά δημιουργού - Μη εμπορική χρήση - Παρόμοια διανομή]

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ

ΣΥΛΛΟΓΗ

Όσκαρ Ουάιλντ

Μετάφραση: Δημήτρης Νίκου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

[σελ. 8] - Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

[σελ. 10] - Ο ΠΟΙΩΝ ΤΟ ΚΑΛΟ

[σελ. 13] - Ο ΜΑΘΗΤΗΣ.

[σελ. 15] - Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

[σελ. 17] - Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

[σελ. 20] - Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Κάποιο απόγευμα, γεννήθηκε στην ψυχή του η επιθυμία να φιλοτεχνήσει μια απεικόνιση της “Χαράς που κρατάει για μια στιγμή”. Και βγήκε στον κόσμο για να βρει μπρούντζο. Γιατί μόνο με μπρούντζο μπορούσε να το φανταστεί.

Όμως όλου του κόσμου ο μπρούντζος είχε εξαφανιστεί και πουθενά στον κόσμο μπρούντζο δε μπορούσε να βρει, εκτός απ’ τον μπρούντζο της απεικόνισης “Η θλίψη που κρατάει για πάντα”.

Το έργο εκείνο το είχε φτιάξει ο ίδιος, με τα ίδια του τα χέρια και το είχε τοποθετήσει πάνω στο μνήμα εκείνου που είχε αγαπήσει περισσότερο στη ζωή. Στο μνήμα εκείνου, του πιο αγαπημένου, είχε στήσει το δημιούργημά του αυτό ως σημάδι της ανθρώπινης αγάπης που δεν πεθαίνει ποτέ και σύμβολο της ανθρώπινης θλίψης που διαρκεί για

πάντα. Και σε ολόκληρο τον κόσμο μπρούντζος άλλος δεν υπήρχε παρά ο μπρούντζος αυτού του έργου.

Και πήρε το έργο εκείνο που είχε φτιάξει και το έβαλε σε ένα μεγάλο καμίνι και το παρέδωσε στη φωτιά.

Και από τον μπρούντζο της “Θλίψης που κρατάει για πάντα”, δημιούργησε τη “Χαρά που κρατάει για μια στιγμή”.

Ο ΠΟΙΩΝ ΤΟ ΚΑΛΟ

Ηταν νύχτα και Εκείνος ήταν μόνος.
Και είδε Εκείνος από μακριά τα τείχη μιας μεγάλης πόλης και πήγε προς την πόλη.

Κι όταν έφτασε Εκείνος κοντά, άκουσε μέσα από την πόλη ποδοβολητά και γέλια χαράς και ήχους δυνατούς από λαούτα. Και Εκείνος χτύπησε στην πόλη και κάποιος από τους φύλακες Του άνοιξε.

Και τότε Εκείνος αντίκρυσε ένα σπίτι φτιαγμένο από μάρμαρο που είχε ανοιχτόχρωμες μαρμάρινες κολώνες στην είσοδό του. Οι κολώνες ήταν διακοσμημένες από γιρλάντες και μέσα και έξω είχαν δαυλούς από κέδρο. Και Εκείνος μπήκε στο σπίτι.

Και αφού Εκείνος πέρασε από μια αίθουσα από χαλκηδόνιο και μια αίθουσα από ίασπι και έφτασε στην αίθουσα των συμποσίων, είδε ξαπλωμένο σε ένα μαβί ντιβάνι κάποιον που είχε τα μαλλιά του

στεφανωμένα από κόκκινα τριαντάφυλλα και τα χείλη του κατακόκκινα από κρασί.

Και Εκείνος πήγε από πίσω του, τον ακούμπησε στον ώμο και του είπε, “Γιατί ζεις έτσι;”

Και ο άνδρας γύρισε και Τον αναγνώρισε και απάντησε λέγοντας, “Μα ήμουν λεπρός και με θεραπείες. Πώς αλλιώς θα έπρεπε να ζω;”

Και Εκείνος έφυγε από το σπίτι και βγήκε πάλι στο δρόμο.

Και μετά από λίγο, είδε Εκείνος κάποια που είχε το πρόσωπο και τα ρούχα της βαμμένα και τα πόδια της στολισμένα από μαργαριτάρια. Και πίσω της ερχόταν, αργά, σαν κυνηγός, ένας νεαρός άνδρας που φορούσε έναν δίχρωμο μανδύα. Το πρόσωπο της γυναίκας ήταν λαμπερό σαν ειδώλου και τα μάτια του νεαρού γυάλιζαν από λαγνεία.

Και Εκείνος, ακολουθώντας τους, έπιασε το χέρι του νεαρού άνδρα και του είπε, “Γιατί κοιτάζεις αυτή τη γυναίκα, με τέτοιο τρόπο;”

Κι ο νεαρός γύρισε και Τον αναγνώρισε και είπε, “Μα ήμουν κάποτε τυφλός και μου έδωσες το φως. Τι άλλο θα έπρεπε να κοιτάζω;”

Και Εκείνος έτρεξε πιο μπροστά και άγγιξε το χρωματιστό ρούχο της γυναίκας και της είπε, “Δε μπορείς να ακολουθήσεις άλλο δρόμο, μακριά από την αμαρτία;”

Και η γυναίκα γύρισε και Τον αναγνώρισε, γέλασε και είπε, “Μα συγχώρεσες τις αμαρτίες μου κι ο δρόμος αυτός είναι ευχάριστος”.

Και τότε Εκείνος έφυγε από την πόλη.

Και αφού είχε βγει από την πόλη, είδε Εκείνος καθισμένο στην άκρη ενός δρόμου έναν νεαρό που έκλαιγε.

Και πήγε Εκείνος κοντά του, άγγιξε τα μακριά μαλλιά του και του είπε, “Γιατί κλαις;”

Και ο νεαρός σήκωσε το βλέμμα και Τον αναγνώρισε και απάντησε, “Μα ήμουν κάποτε νεκρός και με ανέστησες απ’ τους πεθαμένους. Τι άλλο να κάνω, παρά να κλαίω;”.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Όταν ο Νάρκισσος πέθανε, η λίμνη της ηδονής του μετατράπηκε από ένα κύπελλο γλυκού νερού σε ένα κύπελλο αλμυρά δάκρυα και οι Ορεάδες έφτασαν από το δάσος θρηνώντας για να τραγουδήσουν στη λίμνη και να την παρηγορήσουν.

Και όταν είδαν ότι η λίμνη είχε μετατραπεί από ένα κύπελλο γλυκού νερού σε ένα κύπελλο αλμυρά δάκρυα, έλυσαν τις πρασινωπές πλεξούδες των μαλλιών τους και κλαίγοντας, είπαν στη λίμνη, “Δεν μας προκαλεί εντύπωση που έτσι πενθείς τον Νάρκισσο, τόσο όμορφος που ήταν”.

“Μα, ήταν ο Νάρκισσος όμορφος;”, είπε η λίμνη.

“Ποιος μπορεί να το ξέρει αυτό καλύτερα από σένα;”, απάντησαν οι Ορεάδες. “Εμάς πάντοτε μας αγνοούσε, εσένα γύρευε, να ξαπλώσει στις όχθες σου και στο καθρέπτισμα των νερών σου να αντανakλά την ομορφιά του”.

Και η λίμνη απάντησε, “Εγώ όμως αγαπούσα τον Νάρκισσο γιατί, έτσι όπως καθότανε στις όχθες μου και με κοιτούσε, στα μάτια του έβλεπα να καθρεπίζεται η δική μου ομορφιά”.

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Όταν το σκοτάδι απλώθηκε στη γη, ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, έχοντας ανάψει έναν δαυλό από ξύλο πεύκου, κατέβηκε απ' τον λόφο προς την κοιλάδα που είχε μερικές δουλειές να κάνει.

Και γονατίζοντας σε κάποιους πυρόλιθους στην Κοιλάδα της Απώλειας, είδε έναν νεαρό άνδρα που ήταν γυμνός και έκλαιγε. Τα μαλλιά του είχαν το χρώμα του μελιού και το κορμί του ήταν σαν ένα λευκό λουλούδι, είχε όμως πληγές στο σώμα του από αγκάθια και στα μαλλιά του είχε βάλει τέφρα για στεφάνι.

Και εκείνος που κατείχε τόσο πλούτο, είπε στον νεαρό άνδρα, που ήταν γυμνός και θρηνούσε, “Δεν απορώ που η θλίψη σου είναι μεγάλη, γιατί σίγουρα, Εκείνος, ήταν άνθρωπος δίκαιος”.

Και ο νεαρός άνδρας απάντησε, “Δεν θρηνώ για Εκείνον, αλλά για μένα. Κι εγώ έκανα το νερό κρασί, θεράπευσα τον λεπρό και έδωσα φως

στον τυφλό. Περπάτησα πάνω στο νερό κι απ' όσους κατοικούν στα μνήματα εξόρκισα τους δαίμονες. Τάισα τους πεινασμένους στην έρημο, εκεί που δεν υπήρχε φαγητό, και με μια μου προσταγή μπροστά σε κόσμο πολύ, ξεράθηκε μια στέρφα συκιά. Όλα όσα έκανε αυτός ο άνθρωπος τα έκανα κι εγώ. Κι ωστόσο, ακόμα δε με έχουν σταυρώσει”.

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Και ησυχία επικρατούσε στον Οίκο της Κρίσης, και ο Άνθρωπος έφτασε γυμνός μπροστά στον Θεό. Και ο Θεός άνοιξε το Βιβλίο της Ζωής του Ανθρώπου.

Και είπε ο Θεός στον Άνθρωπο, “Η ζωή σου υπήρξε κακή, επέδειξες σκληρότητα σε όσους ζητούσαν την στήριξή σου και με όσους χρειάζονταν βοήθεια ήσουν πικρόχολος και σκληρόκαρδος. Αγνοούσες τους φτωχούς που σε καλούσαν και είχες τ’ αφτιά σου κλειστά στις εκκλήσεις των βασανισμένων Μου. Έπαιρνες για τον εαυτό σου την κληρονομιά των ορφανών και έστελνες τις αλεπούδες στα αμπέλια του γείτονά σου. Έπαιρνες το ψωμί απ’ τα παιδιά για να ταΐσεις τα σκυλιά και τους λεπρούς Μου, που ειρηνικά ζούσαν στα έλη και με υμνούσαν, τους έβγαλες στο δρόμο και στη γη Μου, απ’ την οποία σε δημιούργησα, έχυσες αίμα αθώων.

Και ο Άνθρωπος απάντησε και είπε, “Έτσι έκανα”.

Και ξανά ο Θεός άνοιξε το Βιβλίο της Ζωής του Ανθρώπου.

Και είπε ο Θεός στον Άνθρωπο, “Η ζωή σου υπήρξε κακή και την Ομορφιά που σου έδειχνα και αναζητούσες και ό,τι Καλό σου επιφύλασσα τα προσπέρασες. Οι τοίχοι του δωματίου σου ήταν γεμάτοι ζωγραφιές και απ’ το κρεβάτι σου το σιχαμερό σηκωνόσουν μόνο όταν άκουγες φλάουτα. Έφτιαξες επτά βωμούς για τις αμαρτίες απ’ τις οποίες εγώ υπέφερα, έτρωγες απ’ όσα δεν έπρεπε να φας και τα ακριβά σου ενδύματα είχαν λεκιαστεί από τα τρία σημάδια της ντροπής. Τα είδωλά σου δεν ήταν από χρυσάφι ούτε από ασημί που αντέχουν, αλλά από σάρκα που πεθαίνει. Έβαζες αρώματα στα μαλλιά τους και ρόδια στα χέρια τους. Έβαφες τα πόδια τους με σαφράν και μπροστά τους άπλωνες χαλιά. Με αντιμόνιο χρωμάτιζες τα βλέφαρά τους και τα σώματά τους άλειφες με μύρο. Υποκλινόσουν ως το χώμα μπροστά τους και οι θρόνοι των ειδώλων τους ήταν στο φως του ήλιου. Έδειχνες στον ήλιο τα αίσχη σου και στο φεγγάρι την παραφροσύνη σου”.

Και ο Άνθρωπος απάντησε και είπε, “Έτσι έκανα”.

Και για τρίτη φορά ο Θεός άνοιξε το Βιβλίο της Ζωής του Ανθρώπου.

Και είπε ο Θεός στον Άνθρωπο, “Κακή υπήρξε η ζωή σου και με κακό ανταπέδιδες το καλό και με την αδικία την καλοσύνη. Τα χέρια που σε τάιζαν τα πλήγωνες και τα στήθη που σε έθρεφαν τα αποστρεφόσουν. Όποιος ερχόταν σε σένα με νερό, έφευγε διψασμένος και όποιος παρανομώντας σε έκρυβε στη σκηνή του τα βράδια, τον είχες προδώσει πριν το ξημέρωμα. Στον εχθρό σου που σε λυπόταν έστηνες μετά ενέδρα,

όποιον φίλο ήθελε να βρίσκεται κοντά σου τον πούλαγες για κάποιο τίμημα και σε όσους σου πρόσφεραν Αγάπη τους επέστρεφες Λαγνεία”.

Και ο Άνθρωπος απάντησε και είπε, “Έτσι έκανα”.

Και ο Θεός έκλεισε το Βιβλίο της Ζωής του Ανθρώπου και είπε, “Σίγουρα θα σε στείλω στην Κόλαση. Έτσι θα γίνει, στην Κόλαση θα σε στείλω”.

Και ο Άνθρωπος φώναξε, “Δε μπορείς”.

Και είπε ο Θεός στον Άνθρωπο, “Γιατί δε μπορώ να σε στείλω στην Κόλαση, για ποιόν λόγο;” “Γιατί πάντα στην Κόλαση ζούσα”, απάντησε ο Άνθρωπος.

Και ησυχία επικράτησε στον Οίκο της Κρίσης.

Και μετά από λίγο, ο Θεός μίλησε και είπε στον Άνθρωπο, “Βλέποντας ότι δε μπορώ να σε στείλω στην Κόλαση, σίγουρα θα σε στείλω στον Παράδεισο. Έτσι θα γίνει, στον Παράδεισο θα σε στείλω”.

Και ο Άνθρωπος φώναξε, “Δε μπορείς”.

Και είπε ο Θεός στον Άνθρωπο, “Γιατί δε μπορώ να σε στείλω στον Παράδεισο, για ποιόν λόγο;” “Γιατί ποτέ και σε κανένα μέρος δε στάθηκε δυνατό να τον φανταστώ”, απάντησε ο Άνθρωπος.

Και ησυχία επικράτησε στον Οίκο της Κρίσης.

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Aπό όταν ήταν μικρός, φαινόταν γεμάτος με την τέλεια γνώση του Θεού και ακόμα όταν ήταν νεαρός, πολλοί άγιοι και σεβάσμιες γυναίκες που κατοικούσαν στην ελεύθερη πόλη απ' την οποία καταγόταν, είχαν ενθουσιαστεί από τη σοβαρότητα και τη σοφία των λεγομένων του.

Και όταν οι γονείς του, τού πρόσφεραν τον χιτώνα και το δακτυλίδι της ενηλικίωσης, τους ασπάστηκε και τους αποχωρίστηκε για να βγει στον κόσμο, να μιλήσει στον κόσμο για τον Θεό. Γιατί εκείνον τον καιρό υπήρχαν πολλοί που είτε δεν γνώριζαν καθόλου τον Θεό, είτε είχαν ανεπαρκή γνώση του Θεού, είτε λάτρευαν τους λάθος θεούς, εκείνους που κατοικούσαν στα δάση και διόλου δε νοιάζονταν για τους πιστούς τους.

Και πήρε το δρόμο του, βαδίζοντας χωρίς σανδάλια, όπως είχε δει να κάνουν κι οι άγιοι, έχοντας στο ζωνάρι του ένα δερμάτινο πορτοφόλι κι ένα μικρό πήλινο μπουκάλι νερό.

Και καθώς περπατούσε στον μεγάλο δρόμο, αισθανόταν γεμάτος από την ευφορία που δίνει η τέλεια γνώση του Θεού και έψελνε συνεχώς στον Θεό ύμνους. Και μετά από λίγο έφτασε σε μια παράξενη χώρα που είχε πολλές πόλεις.

Και πέρασε μέσα από έντεκα πόλεις. Και κάποιες πόλεις ήταν μέσα σε κοιλάδες, άλλες στις όχθες μεγάλων ποταμών και άλλες σε λόφους. Και σε κάθε πόλη έβρισκε έναν μαθητή που τον αγαπούσε και τον ακολουθούσε κι επιπλέον ένα μεγάλο πλήθος από ανθρώπους τον ακολουθούσε από την κάθε πόλη και η γνώση του Θεού απλώθηκε σε όλη τη χώρα και πολλοί από τους άρχοντες πίστεψαν και οι ιερείς των ναών αφιερωμένων στα είδωλα είδαν ότι το μισό τους ποίμνιο είχε χαθεί κι όταν χτυπούσαν τα σήμαντρά τους τα μεσημέρια, δεν έρχονταν παρά μονάχα λιγοστοί με προσφορές και ζωντανές θυσίες, όπως ήταν το έθιμο σ' αυτή τη χώρα πριν τον ερχομό του.

Κι ωστόσο, όσο περισσότεροι άνθρωποι τον ακολουθούσαν, όσο πλήθαιναν οι μαθητές του, τόσο μεγαλύτερη γινόταν η θλίψη του. Και δεν ήξερε γιατί η θλίψη του ήταν τόσο μεγάλη. Γιατί μιλούσε για τον Θεό, μέσα από την τέλεια γνώση του Θεού, που ο ίδιος ο Θεός του είχε δώσει.

Κι ένα απόγευμα έφυγε από την ενδέκατη πόλη, μια πόλη στην Αρμενία, και οι μαθητές του και ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων τον

ακολουθούσαν και ανέβηκε σε ένα βουνό και οι μαθητές κάθισαν γύρω του και το πλήθος κάθισε γονατιστό στην κοιλάδα.

Κι έγειρε το κεφάλι μες στα χέρια του και κλαίγοντας είπε στην Ψυχή του, “Γιατί είμαι γεμάτος θλίψη και φόβο και νιώθω ότι κάθε μαθητής μου είναι εχθρός που έρχεται μέρα μεσημέρι;” Και η Ψυχή του απάντησε και είπε, “Ο Θεός σε γέμισε με την τέλεια γνώση Του κι εσύ έδωσες αυτή τη γνώση σε άλλους. Έσπασες αυτό το πολύτιμο πετράδι σε κομμάτια, ρούχο χωρίς ραφή που το έσκισες. Εκείνος που έτοι μοιράζει τη σοφία, κλέβει από τον εαυτό του. Μοιάζει με κάποιον που χαρίζει τον θησαυρό του σ’ έναν κλέφτη. Μήπως ο Θεός δεν είναι σοφότερος από σένα; Ποιος είσαι εσύ που προδίδεις το μυστικό που σου εμπιστεύθηκε ο Θεός; Ήμουν κάποτε πλούσιος και με έκανες φτωχό. Είχα δει τον Θεό και εσύ Τον έκρυψες τώρα από μένα”.

Και έκλαψε ξανά γιατί ήξερε ότι η Ψυχή του έλεγε την αλήθεια και ότι είχε παραδώσει στους άλλους την τέλεια γνώση του Θεού. Ήταν σαν κάποιους που είναι προσκολλημένοι πάνω στον Θεό και η πίστη του τον εγκατέλειπε εξαιτίας όσων τον είχαν πιστέψει.

Και είπε στον εαυτό του, “Δε θα ξαναμιλήσω για τον Θεό. Εκείνος που μοιράζει τη σοφία, κλέβει από τον εαυτό του”.

Και μετά από λίγες ώρες, πήγαν κοντά του οι μαθητές του, γονάτισαν στο έδαφος και είπαν, “Δάσκαλε, μίλησέ μας για τον Θεό, γιατί εσύ κατέχεις την τέλεια γνώση Του, γνώση που άλλος κανείς δε μπορεί να έχει”.

Και απαντώντας τους είπε, “Θα σας μιλήσω για οτιδήποτε υπάρχει στον παράδεισο και πάνω στη γη, αλλά για τον Θεό δε θα σας μιλήσω. Ούτε τώρα, ούτε άλλη στιγμή δε θα σας μιλήσω για τον Θεό”.

Και εξοργίστηκαν μαζί του και του είπαν, “Μας οδήγησες ως την έρημο για να σε ακούσουμε. Θα μας διώξεις νηστικούς μαζί με όλο αυτό το πλήθος που τους έκανες να σε ακολουθήσουν;”

Και απαντώντας τους είπε, “Δε θα σας μιλήσω για τον Θεό”.

Και το πλήθος διαμαρτυρήθηκε και του είπε, “Μας οδήγησες ως την έρημο και δε μας έδωσες φαγητό να φάμε. Μίλησέ μας για τον Θεό και θα μας είναι αρκετό”.

Αλλά δεν τους απάντησε ούτε λέξη. Γιατί ήξερε πως αν τους μιλούσε για τον Θεό θα έδινε τον θησαυρό του.

Και οι μαθητές του αποχώρησαν λυπημένοι και το πλήθος των ανθρώπων επέστρεψε στα σπίτια του. Και πολλοί πέθαναν στο δρόμο.

Κι όταν έμεινε μόνος, σηκώθηκε, και με οδηγό τη σελήνη, άρχισε να ταξιδεύει για επτά φεγγάρια, δίχως να μιλά και να απαντά σε κανέναν. Κι όταν το έβδομο φεγγάρι άδειασε, έφτασε στην έρημο εκείνη που ήταν η έρημος του Μεγάλου Ποταμού. Και βρήκε εκεί μια σπηλιά που κάποτε ζούσε ένας Κένταυρος, την έκανε δικό του σπίτι, έφτιαξε ένα στρώμα από καλάμιες για να ξαπλώσει κι έγινε ερημίτης. Και κάθε ώρα, ο Ερημίτης υμνούσε τον Θεό που του είχε επιτρέψει να κρατήσει κάποια από τη γνώση Του και του θαυμάσιου μεγαλείου Του.

Κάποιο απόγευμα, καθώς ο Ερημίτης καθόταν μπροστά απ’ τη σπηλιά που είχε κάνει σπίτι του, είδε έναν μοχθηρό νεαρό άνδρα με

όμορφο πρόσωπο, που περνούσε από εκεί με κουρελιασμένα ρούχα και άδεια χέρια. Κάθε απόγευμα ο νεαρός περνούσε με άδεια χέρια και κάθε πρωί επέστρεφε με τα χέρια γεμάτα πετράδια και μαργαριτάρια. Γιατί ήταν Ληστής και λήστευε τα караβάνια των εμπόρων.

Κι ο Ερημίτης τον είδε και τον λυπήθηκε. Αλλά δεν είπε κουβέντα. Γιατί ήξερε πως όποιος μιλάει χάνει την πίστη του.

Κι ένα πρωί, καθώς ο νεαρός άνδρας επέστρεφε με τα χέρια γεμάτα πετράδια και μαργαριτάρια, σταμάτησε αγριεμένος και είπε στον Ερημίτη, “Γιατί με κοιτάζεις πάντα έτσι όποτε περνάω από ‘δω; Και τι είναι αυτό στο βλέμμα σου; Κανείς δε με έχει κοιτάξει ποτέ έτσι. Είναι πρόβλημα αυτό για μένα”.

Κι ο Ερημίτης του απάντησε και του είπε, “Αυτό που βλέπεις στα μάτια μου είναι λύπηση. Λύπηση βγαίνει απ’ τα μάτια μου για σένα”.

Κι ο νεαρός γέλασε με περιφρόνηση και φώναξε στον Ερημίτη με φωνή πικρή, “Στα χέρια μου έχω πετράδια και μαργαριτάρια κι εσύ το μόνο που έχεις είναι ένα στρώμα από καλαμιές για να ξαπλώνεις. Τι λύπηση μπορείς να νιώθεις για μένα και γιατί;”

“Νιώθω λύπηση για σένα”, είπε ο Ερημίτης, “επειδή δεν έχεις καμία γνώση του Θεού”.

“Αυτή η γνώση του Θεού έχει κάποια αξία;” ρώτησε ο νεαρός πλησιάζοντας την είσοδο της σπηλιάς.

“Είναι πολυτιμότερη απ’ όλα τα πετράδια και τα μαργαριτάρια του κόσμου”, απάντησε ο Ερημίτης. “Κι εσύ την έχεις;” είπε ο Ληστής πλησιάζοντας ακόμα περισσότερο.

“Κάποτε ναι”, απάντησε ο Ερημίτης, “κατείχα την τέλεια γνώση του Θεού. Αλλά από απερισκεψία μου την έχασα μοιράζοντάς τη σε άλλους. Ωστόσο, ακόμα κι αυτή που μου έχει απομείνει, είναι πολυτιμότερη από τα πετράδια και τα μαργαριτάρια”.

Κι όταν το άκουσε αυτό, ο νεαρός Ληστής πέταξε τα πετράδια και τα μαργαριτάρια που κρατούσε στα χέρια του, τράβηξε ένα κοφτερό σπαθί και είπε στον Ερημίτη, “Δώσε μου αμέσως αυτή τη γνώση του Θεού που κατέχεις αλλιώς θα σε σκοτώσω. Γιατί να μην σκοτώσω κάποιον που έχει θησαυρό μεγαλύτερο απ’ τον δικό μου;”

Κι ο Ερημίτης, άπλωσε τα χέρια του και είπε, “Θα ήταν πολύ καλύτερο για μένα να είμαι στην αυλή του Θεού και να τον υμνώ, παρά να ζήσω στον κόσμο χωρίς τη γνώση Του. Σκότωσέ με αν αυτό επιθυμείς. Δε θα σου δώσω όμως τη γνώση του Θεού”.

Κι ο νεαρός Ληστής έπεσε γονατιστός και τον εκλιπαρούσε, αλλά ο Ερημίτης δεν του μιλούσε για τον Θεό, ούτε του έδινε τον θησαυρό του και τότε ο Ληστής σηκώθηκε και είπε στον Ερημίτη, “Όπως επιθυμείς. Όσο για μένα, θα πάω στην Πόλη των Επτά Αμαρτιών που είναι από ‘δω τρεις μέρες δρόμος και εκεί για τα πετράδια μου θα μου προσφέρουν ευχαρίστηση και για τα μαργαριτάρια μου θα μου προσφέρουν χαρά”. Και πήρε τα πετράδια και τα μαργαριτάρια και έφυγε δίχως να χάσει χρόνο.

Κι ο Ερημίτης τον ακολούθησε φωνάζοντάς τον. Για τρεις μέρες ακολουθούσε τον νεαρό Ληστή και τον παρότρυνε να γυρίσει και να μην πάει στην Πόλη των Επτά Αμαρτιών.

Κι ο νεαρός Ληστής πάντα γυρνούσε προς τον Ερημίτη και του φώναζε λέγοντας, “Θα μου δώσεις αυτή τη γνώση του Θεού, που είναι πολυτιμότερη απ’ τα πετράδια και τα μαργαριτάρια; Αν μου τη δώσεις τότε δε θα πάω στην πόλη”.

Και ο Ερημίτης πάντα του απαντούσε, “Θα σου δώσω ό,τι έχω, εκτός από μονάχα αυτό. Γιατί αυτό δε δικαιούμαι να το δώσω”.

Και το δειλινό της τρίτης ημέρας έφτασαν κοντά στις πορφυρές πόλεις της Πόλης των Επτά Αμαρτιών. Κι από μέσα ακούγονταν γέλια πολλά, δυνατά.

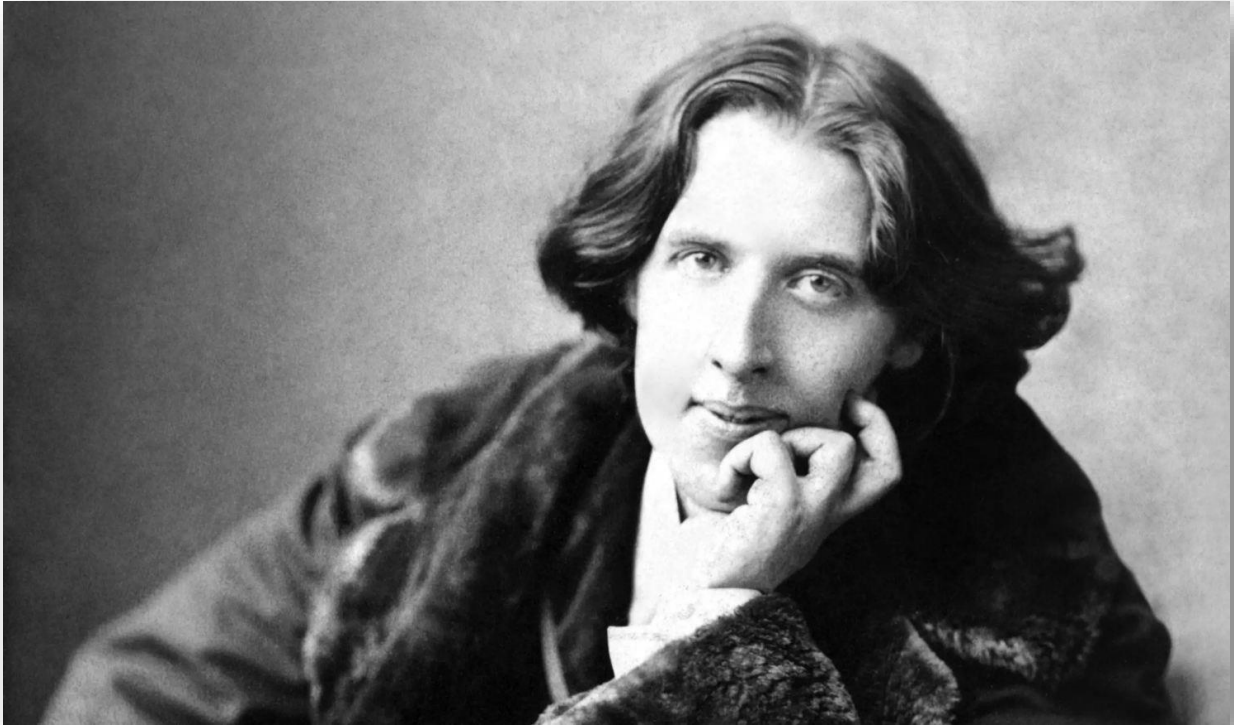
Κι ο νεαρός Ληστής, γελώντας κι εκείνος, πήγε να χτυπήσει στην πόλη. Κι όταν το έκανε, ο Ερημίτης έτρεξε μπροστά, τον έπιασε απ’ το ρούχο και του είπε, “Φέρε τα χέρια σου γύρω απ’ το λαιμό μου, πλησίασε το αυτί σου στα χείλη μου και θα σου δώσω ό,τι μου έχει απομείνει από τη γνώση του Θεού”. Κι ο Ληστής σταμάτησε.

Και μόλις ο Ερημίτης του έδωσε τη γνώση του Θεού, έπεσε στο έδαφος κλαίγοντας και σκότος βαθύ έκρυψε απ’ τα μάτια του την πόλη και τον νεαρό Ληστή, ώσπου δε μπορούσε πια να τους δει.

Κι όπως ήταν έτσι πεσμένος κι έκλαιγε, αντιλήφθηκε Κάποιον να στέκεται πλάι του. Και Εκείνος που στεκόταν πλάι του είχε πόδια από μπρούντζο και κόμη από εκλεκτό μαλλί. Και Εκείνος σήκωσε τον Ερημίτη και του είπε, “Πριν, είχες την τέλεια γνώση του Θεού. Τώρα, θα έχεις την τέλεια αγάπη του Θεού. Για ποιον λόγο κλαις;” Και τον ασπάστηκε.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

Ο Όσκαρ Ουάιλντ (πλήρες όνομα Όσκαρ Φίνγκαλ Ο'Φλάχερτι Γουίλς Ουάιλντ, αγγλ. *Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde*, 16 Οκτωβρίου 1854 - Παρίσι, 30 Νοεμβρίου 1900) ήταν Ιρλανδός μυθιστοριογράφος, ποιητής, δραματουργός και κριτικός. Έχοντας περάσει από διάφορα είδη γραπτού λόγου καθ' όλη τη δεκαετία του 1880, γεύτηκε τη δόξα ως θεατρικός συγγραφέας στο Λονδίνο στις αρχές της επόμενης δεκαετίας. Στις μέρες μας έχει γίνει γνωστός για τα ευφυολογήματά του, το μοναδικό του μυθιστόρημα (Το πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέυ), τα θεατρικά έργα του, τις συνθήκες φυλάκισής του καθώς και τον πρόωρο θάνατό του.

Οι γονείς του ήταν επιφανείς Δουβλινέζοι διανοούμενοι, με Αγγλικές ρίζες. Ο Όσκαρ από μικρός έμαθε άπταιστα Γαλλικά και Γερμανικά. Στο πανεπιστήμιο ασχολήθηκε με τις κλασικές σπουδές, επιδεικνύοντας από μικρή ηλικία κλίση προς

τον Κλασικισμό, τόσο στο Δουβλίνο όσο και αργότερα στην Οξφόρδη. Έγινε γνωστός για την ενασχόλησή του με το νεόκοπο αλλά ανερχόμενο ρεύμα του Αισθητισμού, το οποίο ίδρυσαν δύο από τους καθηγητές του, οι Γουόλτερ Πέιτερ (Walter Pater, 1839 - 1894) και Τζον Ράσκιν (John Ruskin, 1819 - 1900). Μετά το πανεπιστήμιο, ο Ουάιλντ μετακόμισε στο Λονδίνο όπου εντάχθηκε στους ανώτερους πνευματικούς και κοινωνικούς κύκλους. Ως εκπρόσωπος του κινήματος του Αισθητισμού ασχολήθηκε με όλες τις μορφές διανοητικής εξέδωσε μία ποιητική συλλογή, έδωσε ομιλίες στις Η.Π.Α. και στον Καναδά σχετικά με τον «Αγγλικό Διαφωτισμό στην Τέχνη» και έπειτα επέστρεψε στο Λονδίνο όπου έγραψε μεγάλο αριθμό άρθρων ως δημοσιογράφος. Γνωστός για το οξυδερκές πνεύμα, τις εξεζητημένες εμφανίσεις και τους πνευματώδεις διαλόγους του, ο Ουάιλντ έγινε μια από τις διασημότερες προσωπικότητες της εποχής του.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1890 τελειοποίησε τις ιδέες του σχετικά με την ανωτερότητα της τέχνης σε μια σειρά από διαλόγους και δοκίμια, ενώ ενσωμάτωσε σκέψεις του για την παρακμή, την δολιότητα και την ομορφιά στο μοναδικό του μυθιστόρημα, Το πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέυ (The picture of Dorian Grey, 1890). Η δυνατότητα που του παρείχε, να αναλύσει σε βάθος λεπτομέρειες του Αισθητισμού καθώς και να καταπιαστεί με ευρύτερα κοινωνικά ζητήματα, έστρεψε τον Ουάιλντ στο θέατρο. Έγραψε το θεατρικό Σαλώμη (Salome, 1891) στο Παρίσι, στα γαλλικά, έργο που δεν ανέβηκε στην Αγγλία παρά μόνο χρόνια αργότερα, εξαιτίας της απαγόρευσης έργων με Βιβλικό περιεχόμενο στο αγγλικό θέατρο. Ανεπηρέαστος από τις αντιδράσεις, ο Ουάιλντ έγραψε τέσσερις ακόμα κοινωνικές σάτιρες μέχρι τα μέσα της δεκαετίας, οι οποίες τον έκαναν έναν από τους πιο επιτυχημένους συγγραφείς του ύστερου Βικτωριανού Λονδίνου.

[[Διαβάστε περισσότερα στη Βικιπαίδεια >>](#)]

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΙΚΟΥ

Ο **Δημήτρης Νίκου** γεννήθηκε το 1981 στην Αθήνα, όπου και ζει. Από το 2005 άρχισε να αρθρογραφεί σε έντυπα και στο διαδίκτυο. Στη λογοτεχνία πρωτοεμφανίστηκε το 2010 και μέχρι σήμερα έχει δημοσιεύσει πεζά, ποίηση και κριτικά κείμενα σε λογοτεχνικά περιοδικά και ιστοσελίδες.

Έργα του που έχουν εκδοθεί, είναι η νουβέλα «Βόλτα στο φεγγάρι» (Ίαμβος, 2010), το μυθιστόρημα «Σημασία έχει μονάχα η ζωή» (Ωκεανός, 2013) και το αφήγημα «Ονειρώξη» (Σαΐτα, 2014), που μεταφράστηκε και στα Γερμανικά (Die Prostituierten des Denkens, 2017). Επίσης, συμμετείχε στις συλλογές «Tweet stories» (Ανοικτή Βιβλιοθήκη, 2012), «Ένα ταξίδι αλλιώς» (Σαΐτα, 2013), «Ιστορίες από ένα παγκάκι» (Σαΐτα, 2013) και στο συλλογικό μυθιστόρημα «Όσα ποτέ δεν είπαμε» (Ωκεανός, 2013).

Η προσωπική του ιστοσελίδα: dimitris-nikou.blogspot.com

Η ΣΥΛΛΟΓΗ

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 2023 ΣΕ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ
ΝΙΚΟΥ ΜΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΡΣΑΡΗ ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ
ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΥΠΟ ΑΔΕΙΑ CREATIVE
COMMONS (BY-NC-SA) ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

